

ERRORES

(1939)

Vårförledare

Våren är kommen på sina kransar. — — — — Över det är alla glada. Och redaktionen är rysligt glad över att få skriva Errores och i den få berätta om allt som under den långa kulna vintern tryckt dess hjärta. Ännu gladare är läsekretsen, som får komma i åtnjutande av vårens verkligt illustra publikation, den ryktbara Errores. Men allra gladast är ändå de lyckliga, som hugnas med ett omnämnande i densamma, ty härigenom bevaras minnet av deras små intima egenheter åt en undrande och be-d:o eftervärld.

Redaktionen tager naturligtvis för givet, att det bland våra intelligenta läsare och lekamligen fulländade ljuva läsarinor ej finnes någon, den där är så försumpad, pryd och mossbelupen, att han eller hon i sitt sinnes bottenlösa enfald skulle känna sig stött över våra

spirituella vårliga drifter. För det är ju vår nu. Och då stiger safter och hormoner i alla levande varelser. Och markens plantor och de unga damerna utveckla samma obeskrivligt blomstrande, vårligt berusande fågring.

Då är det ju helt självklart att man kommer att begå små felsteg i en eller annan riktning. Själva den dygderika Sancta Valpurgis gjorde sig skyldig till ett sådant, annars hade vi ju inte Errores. Förresten sade redan de gamla romarna: »Errare humanum est», vilket betyder: Att fela är mänskligt (ej = humanistiskt). Så tycker åtminstone

REDAKTIONEN.

Obs.! Censuren (Sven Lindman) har varit framme och påtvingat Valborg kläder.

S
T
A
E
V
A
L
P
U
R
G
I
S

Sällsynta Sarmant Sångarfärd

till Åland fredagen den 14 april till måndagen den 17 samma månad (= 2.5 tonsteg i 3 stämmor. För andra bas från nedstrukna C — till intet.)

Måtton: Ej må sångare så begå, att han i brådrasket glömmes och hans minne avdunstar, det där han lämnat i skyn, bland buskar och trän och i människors salar.

Ej må han besudla sin mund med det snafs som politik nämnes. Därtill hålle han sig för god och överlåte det åt tvi-velaktigare figurer.

Ej må han glömma att han är medlem i Brahe Djäknar som är Kören.

Honom är tillåtet: Att sjunga sin egen stämma. Unisont sjunge han endast på Polismästarens anhöllan. Tappar han stämman, tage han någon annans, tappar han även den, hålle han käft.

Att vidröra qvinnor de honom täckeliga synas. Täck synes alltid qvinna, som är under 45 år/90 kg. Han må i ömma fall befukta det värsta.

Att njuta dryckjom. Det gör honom sann, och glad samt ger honom en god dunst. Han bör se till att han vet var båten slutar och havet vidtager. Ligger båt i hamn, gånge han till ledig reling. Han vare restlöst lycklig och lägge sina sorger på dirigentens, skattmästarens och färdledarens bekymrade skuldror.

Sålunda förtäljer Finlands och Ålands historia.

Klockan 19, fredag kväll, ångade Porthan ut. Och se! Solen gick ned över staden och gråten stod de hemmablivna högt upp i halsen. I sångarnas halsar fick gråten ingen rum.

Kören besiktigade skeppet från för till akter och kaptan. Govenius besiktigade akterstäderskan. Såmt folk knorrade. Det fanns 26 kojor och 36 man. Höglander, solisten, log. Han visste att sund man ej sover på sångarångbåt. Han fick rätt. Utloppet besågs. Då sikten blev friare, drogo sångarna ett djupt andetag och mobiliserade hytt N:o 8. Och så gick första skålen under högtidliga former för en resa, där det gällde: fram med god sång, fram med gott humör, fram med sångarstämming, fram med mera brännvin och fram för frisk fredagsfylla.

Den natten upplevde sångarna mera än under en hel fastlandsvecka. Ej kan man rätt fiska i den svindlande massa härliga äventyr, som upplevdes, för att få några verkligt talande exempel.

Där gick första tenoren John utan fruktan överbord, för att fånga några pärlor åt en underskön dam i en under-

Trubadurens bryderi.

(Melod.: Möte i monsunen.)

*Jag blev fylsig på baren,
jag blev rånad på min ring,
när jag dansade av liv och hjärtans lust.
Liten Solveig var förtjust
att med mej få dansa swing.
Jag betedde mej ju icke riktigt just.*

*Och jag vaknar på morron
av svåra kopparslag
och min synd den kännes svår och ganska
tung,
men jag drar ännu av längtan
ack så djupa andetag,
ty den lilla var så söt och mjuk och ung.*

*Men på Kåren till frukost
så ringer telefon
och en ljuv röst säger: »Älskling är det du?
Kan du träffa mej på Lehtinens
blott vid en saft portion,
skall du få din ring av mej din gårkvälls
fru.»*

*Men den sköna, hans Solveig,
ack, hur såg hon väl ut.
Hokus hamnat i ett rysligt bryderi
Ej han fann sin lilla vän,
nu han sitter i en knut
med sin sorg, sin längtan och sin melodi.*

bar hytt, dit han hamnat genom ett underbart misstag. Dirigenten bleknar sällan, nu bleknade han av avund.

Tiden gick med barnens lek, och snart en yngling skön men blek, sig lade ned där han sig ställt hans ära grott på stridens fält.

En smygande sjösjuka spred sig bland sångarna och färdledaren hade en timmes arbete med att äta upp all mat sångarne rekviderat från penteriet, men ej förmådde förtära (3 skinkomeletter och 2 lökbiffar).

En gammal musikus bland passage-rarna fattade intresse för de unga mu-

sikussarne och betrodde dem nyckelen till sin kappsäck, där han sade sig förvara i någon mån konjak. En liten sekund senare får han nyckelen igen, väl använd. Han gick iland i Korpo och fick till sin omätliga glädje dirigera »Warum bist du so ferne» medan tårarna strömmade mellan hans fårade kinder.

Så går natten och det blir landstigning i Mariehamn. Däremellan upp-vaknandet, som skedde med stormande förtjusning; för Schauman med en karaffin vatten, känsligt skött av Anderséns vana hållarhand. Lyckligt generalrep i arla morgonstund med guld i mund, så nu vet alla hur det smakar. Frukost intogs på Kronan. Den bestod endast av mat för att decimera antalet solister på konserten. Sedan lade kören sitt trötta huvud till vila. Dock ej alla: En och annan spred sig till vänner och bekanta från tidigare besök i staden för att förfriska gamla minnen. Vid omklädningen befanns att antalet sångare väl överensstämde med antalet smokingar. Vilket föranledde belåtenhet.

Så kom konserten. Från springor i ridån sågs 2 till 6 publik invandra, men då kören ställde upp sig var sa en väl beströdd. Sängen sjöng o, från nordanfjällen och sjärnorna tindra ren medan flickors kärlek varar ej så länge vintern rasat. Gute Nacht I Orfei drängar.

Publiken var tacksam och kören kan vara nöjd med sin prestation. Rosas blev legymbeprydd och så gick taget till Socis. (10.1 på hundra meter).

Här stodo borden dukade och här sjöng kören som aldrig förr. Flygeln rämnade och en vägg blåste ut. Stormande ovationer mötte Högis när han med en bruten liljas blick sjöng sitt solo. Håkus med lutan sjöng så damerna suckade och skjortbrösten smulto. Dansen gick med bedårade, förlorade och förledda åländskor. Polismästaren förlängde tiden 6 gånger. Han leve. Ra, Ra, Ra.

Nytt bränsle gavs åt primus motor Lindberg med Håret och han var igång med samma varvantal 2 dygn till.

Sedan spredos sångarna för att medvärka i det specifikt åländska folknöjet nachspiel. Bland dessa torde trenne blivit mest ryktbara.

Lektor Bruno Forss' med Håkus, Tobias, Anders, Gram, Andersén, kaptan Gustavsson och Aminoff.

Samtalston: lågmäld. Samtalsämne: Konsthistoria. Sång: späd. Drycker: milda. Stämning: visdomsdiger. Olycksfall: Lasses baklänges badkarsfall. Synd om: inlåsta Anders.

POMILIO!

efter Påsk.

Die Fettsucht in der Karikatur:
nach einem alten Stich von Bertall

Historisk nachspiel II.
Personer: Stumpen och Peno.
Synd om: Peno, sedan han druckit ett glas sulfodor.
Miljö: stekta ägg på Getabergen
Nattspel III.
Personer: Lindberg m. fl. Polisen.
Tilltal av P. Vem är Ni?
Svar av L. m. H.: Vem fan är du!?
Paus. — L. m. H. Ka-kan du låna mej en hundryl? Nattspel slut, emedan P. kom bort.

Och det vart morgon den andra dagen. Har du en sill? Tror du jag är något akvarium, va!

En sångare är aldrig rädd. Han vågar redan i arla stund i sig de små vågorna i halvankaren. Så han klarar sej till lunch. Den ätes på Socis. Den betalas av Brommels. Så här. »Kom hit Brommels, jag vill tala med dej.» »Jag kommer och betalar med dej.»

Bussarna gå till matinén i Saltvik kl. 15. Rosas han med. En buss går aldrig rakt fram. Den går upp och ned samt åt alla sidorna, dessutom i vardera ändan och utan jämna mellanrum.

Då kören kommer fram ser den ut som en väl använd kortlek från förra vårpokerns dagar. Men se! Pojkarna sjöngo som små gussänglar. Men sågo ej så ut. Peno hade varit i blåsten och därav hans näsa (nesa). Så gick bussen till Färjsundet. På bron ligger bur. I bur en levande nutria. Den ta vi till snapsmat sade Lindberg med H. Kören sjöng. Porthan ångade. Middag inlades.

Nu var allmän rösträtt. Hesheten var var och ens ensak. Hytterna voro i knappa laget och skramlet räckte långt efter det drickat tagit slut. Vid 5-tiden var allt tyst bland drivorna av sovande. Endast tomten är naken, sade Lindberg m. H.

Herr kårordföranden.

Sven Lindmans fader var professor vid akademien,
var med ren från dess första år att upptäcka genin.
Som dekanus för MNF stort nit han ägnar den,
än större nit han visat dock att uppfostra sin Sven.

Den lille Sven han växte upp, ett skolans ljus han blev,
på vetenskapens stigar raskt vid faders hand han blev.
Med högsta — utom gymnastik — betyg han vart student.
Men fadern sa: det är ej nog, du skall bli minst docent.

Vid Fyris å han lögade sin själ i visdoms bad,
men återvände däriifrån hem till sin faders stad.

På riksdagsgubbars gräl och gnat han vann sin doktorshatt.
Trots detta han som bra kamrat på kåren ofta satt.

Vid statsvetarnes fakultet han fick en docentur.

Ett mål var nått, en stor triumf, schangdobelt eller hur?
Med bistånd av sitt hulda viv han jobbar duktigt på,
det sägs han blir nog snart professor Lindman nummer två.

Som ordförande uti kår'n vår Sven nu klubban för,
han sköter stiliseringen: ej något formen stör,
och liberalt han kåren styr, men skyr på fester vätt.
Han kåren har av hjärtat kär, ja hjärtat det är gott.

No Name.

Telegrammet.

»Bavon» inlämnar ett telegram till Palle.

Telegrafgubben: Jag förstår inte riktigt innebörden.

»Bavon»: Inte tror jag telegrammet förlorar nånting på de'.

Palle tentar nationalekonomi. Knoellinger frågar efter ett exempel på nonsens-korrelation.

Palle: T. ex. när antalet iakttagna storkar är direkt proportionellt mot antalet nyfödda barn.

ANSÖKAN.

Undertecknad, Sven Olof Gustav Lindman, filosofie doktor, t. f. professor vid Statsvetenskapliga fakulteten vid Åbo Akademi, anhåller härmed vördsamast om, att komma i benägen åtanke vid besättandet av kajutvaktstjänsten å skonertskeppet »Sigyn av Åbo», redare: Sven Andersson, åberopande närslutna bilagor A, B, C, D, och E.

Åbo, den 30 april 1939.

Bilaga A.

Av mig utgivna skrifter: Parlamentarismens tillämpning i Finland 1919—1926.

Akademisk avhandling. Åbo 1939. m felkalkyler i hushållsbokföringen. Spararen, organ för Sparbankerna i Finland. 1938.

Sparandets betydelse för nativitetsens höjande. Helsingfors 1938.

Äktenskapet ur ekonomisk synvinkel. Errores S:tæe Valpurgis. 1938.

Bestyrka:

Åbo, den 30. IV. 1939.

Carl-Erik Knoellinger.
Carl Axel Johan Gadolin.

Bilaga B.

Undertecknade ha äran intyga, att docenten Sven Lindman är kompetent att upprätthålla ordningen å offentliga lokaler.

Åbo, 30. IV. 1939.

Studentkårens vid Åbo Akademi styrelse.

Bilaga C.

Undertecknade ha äran intyga, att docenten Sven Lindman är kompetent handhava influtna medel, egna och andras (särskilt egna).

Åbo, 30. IV. 1939.

Vasthi Lindman, f. Troberg.
Karl Ferdinand Lindman.

Bilaga D.

Undertecknad har äran intyga, att docenten Sven Lindman är fysiskt och psykiskt frisk.

Åbo, 30. IV. 1939.

A. Möller.
Med. dr.

Bilaga E.

Undertecknad har äran intyga, att min son, docenten Sven Lindman har erhållit mitt tillstånd att söka kajutvaktstjänsten å skonertskeppet »Sigyn».

Åbo, den 30 april 1939.

Karl Ferdinand Lindman.
Professor.

En föreläsning på 10:nde årskursen, sedan prof. Quists nya examensstadga trätt i kraft.

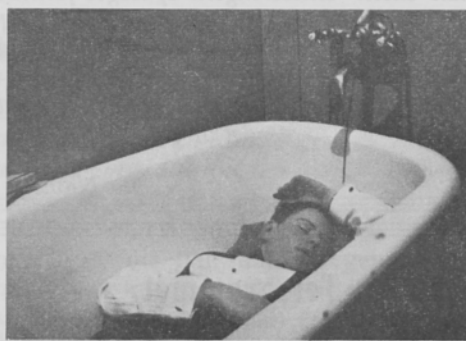
Damer från Åbo och studentskor från Helsingfors.

B. D:s frånvaro utnyttjades av Studentkornas Gille för ett nöjeslystet överfall på det sålunda starkt decimerade mansbeståndet i Åbo. Studenterna här hade ett gott tillfälle att i detalj jämföra våra egna studentskor och de helsingforsiska. Månde först det yttre beaktas: Åbo-damerna äro sällsynt efterblivna i kroppsbesmåningens ädla konst; den moderna damen har alla naglar i olika färg samt allsköns tatuering på olika platser. Man väntade sig närsomhelst ett småleende med varannan tand skönt bemålad. Däremot voro Åbo-studentskorna avgjort mera bevandrade i den praktiska erotikens irrgångar (specialistuttalande). Själsegenskaperna torde fördela sig jämt på bägge grupperna. Man förstår att det ej blir så mycket per huvud. Man kunde konstatera en himmelsvid skillnad mellan å ena

sidan en ohämmad glättighet hos nyländskan och en försynt blyghet hos åboensiskan.

Blygheten är kvinnans främsta prydnad.

Observator.

Bilden tagen i naturligt tillstånd.

*Lasse, Lasse liten
Världen är så stor, så stor,
Men strunt i det blott fliten
Att dricka plenty i dig bor.*

*Lasse, Lasse liten
Världen är så stor, så stor.
Det vet ock' Lasse liten
Och därför i hans kar han bor.*

Dito, dito.

Förlorat.

Vid Hankens maskis 1.4.-39 blå- och rödrandig pyjamas å Studentkåren eller i boudoire. Den ärlige upphittaren bedes under iakttagande av diskretion anmäla härom t. d. bl. k. märkt: Sv. K—ck, eller tel. 99.

Erik XIV eine tragöide

von Werther Wulff.

Dramatis personae ingratae:

ERIK XIV till RÄÄFSNÄÄS. Han sitter liksom sin namne, exkonungen av Sverige, i tornet, omgiven av dåliga rådgivare.¹

Dess GEMÅL. Dito.

HEPHPHA von ELEPHANTHENBUUK, predikarebroder, then som wille althigh bestyyra. Frodig. Osynlig liksom Apistjuren.

BARFOTALASSE. Dito.

KENNETH DOBBLARE, nunnetjussare, hjeltebas.

STUNS, K. Å. Besökt lärdomsskola. Student h.c.² Äger ej tillträde till Hum. Dramatis personae gratae.

INGA, liuft fruentimber fråån then lilla stadhen ujdH Haellsinghe fårss, aef-fuen HELOISE nämpd. Frånvarande.

Dess ABELARD, TOBIAS EGON HARRY, numera även PETRUS, poet, skarpskytt, closette-connoisseur. OFFE, schackgubbe, första bas i gubb-schacket.

EBBA BERTA ELISABET, porojunkonduktör.

CAIUS LUDOVICIUS MOERN, teaterns överskarprättare.

AUGUSTUS BLOMSTERGREN, ylonzman, tractor medico-philosophicus, dirigent för janitscharkapellet.

SYNNÖVE, forskarmö!

STUDENTSKORNAS FRILLE, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire.

PILA-BRITTA, hjärtemörderska	} lyxstudenter, blostrumpor.
MARGA	
ULLA	
ILSE	
NUNNE, engelskt spöke	

KNUPPING, medlem av trienniet, pipper efter egen näbb.

FUSS, humanistiskt-musikaliskt överbiträde.

TIGER-JACK, överspringpojke, citatspruta. Specialitet: Curvoisier (tröst för ett tigerhjärta).

VALDEMAR, humanistisk överval-lare.

Dessutom: Stumma neapolitanskor, profeter och evangelister (Äppelquast och Forssell.)

¹ Emedan urkunderna förkommit, är numret endast approximativt. (»Varför deponerades de ej hos Oss i tornet?»)

² här: Horribilitatis causa.

Dramatis actus primus.**Pars prima.**

Scenen föreställer Humanistiska fakultetens vid Åbo Akademi hus, kl. 8. Tunga steg höras utanför detsamma, varpå *Augustus Blomstergren* inträder, avtager sina ytterkläder, går upp till seminariet för glada tidens historia, gör sin reverentia för hr Homeros, sätter sig och begynner dagens arbete med »Glossarium obscenorum verborum atque aliorum terminorum technicorum». Från fjärran regioner höres städerskornas hössel. För övrigt tystnad.

Pars secunda.

Samma scenbild, blott med den förändringen, att auditoriets klocka nu visar 9. Det smäller i dörren. Vad är det? Svar: Det är städerskorna som gå.

Pars tertia.

Samma scenbild. Klockan är nu 9.30. *Nunne* uppträder på scenen, friserar sig ordentligt varpå hon uppstiger till sin dubblett och iför sig sin spöklädd. (Hon trodde den var vit, tills hon såg den mot Kenneths Radiontvättade kragge.). Hon gör ett svep genom seminarierna, påträffar *Blomstergren* och utropar, sättande sig å seminariebordet, viftande med relativt välskapta ben: 'Är du här redan!?' 'Jag som trodde jag var den första'.

En stund ännu försöker hon med lättfärdigt samtal locka honom från dygdens väg, men märkande företagets ogenomförbarhet, drager hon sig tillbaka till mörkrummet.

Dramatis actus secundus.**Pars prima.**

Samma scenbild som i akt I. Klockan är redan 9.37. *Augustus Blomstergren* reser sig, hopsamlar ordentligt sina papper, skrider ner för trappan, noga aktande på, att hans namnchiffer, inristat i dammet å trapphallens vägg samt i manshöjd, än icke blivit utplånat och avlägsnar sig därpå med spänstiga steg.

Pars secunda.

53 minuter ha redan gått. Då ankommer *Ebba Berta Elisabet* för att ordna sin toalett tills porojuna skall avgå. Strax därpå inträder *Abelard* med sin frukost inlagd i en brun papperspåse. Han stiger omedelbart in i rökrummet och begynner sin frukost.

Nunne (nedstigande från högre regioner): Hur är du så tidig?

Abelard (med munnen full): Vill du ha en smörgås?

MARGA

I många former trivs det sköna visst, fallera, och Joe vill på dem ej lida brist, men han som ekonomiskt anlagd karl han söker sig ett fyrasiffrigt tal, fallerallera...

När de gemensamt avätit paketets innehåll, njuta de varsin lilla clubba, under gemensam lek med eldgaffeln. *Abelard* sitter och säkrar. Båda ut.

Pars tertia.

Uret visar 11. Överdetektiven *Thomas Melón* anländer. För att ej lämna några karakteristiska fotavtryck efter sig å den röda mattan, tar han tyst och försiktigt av sig sina galoscher och smyger sig tyst uppför trappan, spridande en isande tystnad omkring sig. Väl uppkommen barrikaderar han sig väl i sin camarilla, på det han ej måtte anfallas av tigrar eller andra vilda djur.

Dramatis actus tertius.**Pars prima.**

Samma scenbild som i akt I. Klockan är 11.23. De från första aktens första scen kända stegen höras åter. Denna och ovannämnda första akt överensstämma till sitt handlingsinnehåll och sin dramatiska uppbyggnad nästan helt. Dock förefinnas följande beteenden hos subjektet *Augustus Blomstergren*, vilka ej återfinnas å ovannämnda tidigare ställe i dramat: 1:o Städerskorna störa ej hans sinneslugn. 2:o Han går ej direkt till sem. för. gla. tid ist. utan gör en fakultetsrond för att göra sig underkunnig om de därvarandes hälsotillstånd. 3:o Han hälsar något mindre värnadsfullt å Homeros.

Pars secunda.

Solen har redan passerat meridianen, och klockan visar i det närmaste 13. Ännu samma scenbild. Både student- och profetdörrarne klappa olycksbådande för överdetektiven *Thomas Melóns* nerver.

Offe (inträdande): Beställer ni kaffe?

Pila-Britta (inträdande): Har ni beställt kaffe?

Marga (D:o): Beställer ni kaffe i dag?

Ulla (kommer in): Beställer ni kaffe i dag?

Ilse (försynt inkommande, tänker): Har ni manne beställt kaffe redan?

Nunne (inrusande): Int har ni välan beställt kaffe hit ännu?

Abelard (efter en mycket graciös och artig bugning): Tänker ni beställa kaffe i dag?

Knupping (inkommande med håret på ända): Jag skall inte ha kaffe i dag.

Därpå avlägsna sig alla till respektive seminarier för att simulera flit. *Nunne* håller cour i mörkrummet, där var och en i tur och ordning kommer och gör sin uppvaktning.

Pars tertia.

I denna scen är vridscen nödvändig.

Klockan är 13.21. Porojunakonduktören ger avgångssignal. Tåget avgår pustande från läsesalen och stannar vid stationerna Germania, Utopia, Roma, Britannia, Septentrio, Parnassos, Ducandria och till sist Fussia för att uppnå ändstationen vid telefonen. Beställningen avlevereras under ängsliga blickars kastande hit och dit.

Dramatis actus quartus.**Pars prima.**

Scenförändring. De bräder föreställa nu rökrummet. Klockan är 13.58. Teaterns hela personal är samlad. *Abelard* uppträder nu enbart som skarpskytt. Kaffet kommer och urlastas under slammer och spända förväntningar. *Offe*, *Knupping* och *Abelard* stå med tändsticksaskarna färdiga för att åt sig utmärka bakelser. (Enligt detta opus, III, 2 skall *Knupping* visserligen icke dricka kaffe, men då både anden och köttet äro svaga, har han dock beställt sig kaffe. Man finner ju alltid anledningar!)

Pars secunda. A.

Klockan är 14.03. *Synnöve* kommer instörtande på scenen, som är samma som ovan.

Synnöve: Jag är så hemskt hungrig. Kan du inte ge halva din bakelse åt mig?

Augustus Blomstergren: Svar: Nej.

Alla tiga. *Synnöve* ser snålt omkring sig. Alla tiga fortfarande.

Ebba Berta Elisabet: Här har du. (Hon är alltid så vänlig.)

Synnöve skiner upp.

Listiga och smygande kattsteg höras i hallen och förtona djupt nere i källarvalvet.

Pars secunda. B.

Scenförändring. Amanuensrummet. Mitt i rummet ses en elektrisk kamin, rödglödande. Omkring den ligger fullt med böcker, ordentligt staplade på varann, tätt som en mur. *Fuss* sitter till halsen omgiven av engelsk litteratur och trummar folkvisor på skrivmaskinen. Allting andas flit, nöjsamhet och excellent matsmältning.

Tiger-Jack kommer sakta och förnöjsamt spinnande och kråmar sig för *Fuss*. Så avlägsnar han sig och återvänder snart i fursprång, vilt rytande som en utsvulten djungeltiger. Han kan icke finna en bok, som han nödvändigt behöver.

Fuss (olyckligt, småningom uppkärlande): Kanske den finns i Äppelquasts kappsäck?

Hon och *Tiger-Jack*, den senare med ett sadistiskt grin avtåga till fil. sem., närmare bestämt, till Skarpskyttekapellet, där Äppelquasts svarta kappsäck inventeras. Så uppger *Tiger-Jack* ett vällustigt rytande, snarlikt det Hagenbecks tiger Hermann uppger när den får ylons. Försvinner sedan ner i tigerhålan.

Pars tertia.

Samma scenbild som i IV, I. Tid: samma som i IV, 2, A och B.

Abelard: Vet nån var Sundman...

Synnöve: För övrigt anser jag att Sundman bör förgöras!

Ebba Berta Elisabet: Två mark för kaffet.

Synnöve slänger mk 2: — i bordet och försvinner utan att stänga dörren.

Augustus Blomstergren: Teorin I, a, att fruntimmer inte kunna stänga dörrar besannas. Stiger upp och stänger dörren, återvänder till sin plats och försvinner bakom sin barrikad av wienerbröd (Villes tänder) och bakelser.

Offe: Vet ni, i går såg jag *Pila-Britta* komma över bron, släpande på en julle.

Abelard: Vet du att *Marga* deflorerades på Humanistiska föreningens årsfest?

Augustus Blomstergren: Svar: Nej.

Nunne avlägsnar sig rodnande, följd av *Ebba Berta Elisabet*. Lyxstudent-skorna ha gått redan tidigare. Ingen stänger dörren.

Offe: Hur så?

Abelard: Hon plockade bort ett par blommor från sin klänning.

Studentskornas Frille inträder orakad och härjad.

Offe: Varifrån kommer du?

Studentskornas Frille: Mariehamn.

Caius Ludovicus Moern: Har du undersökt möjligheterna för ett studenthem där?

Ett starkt prustande och flåsande hörs från hallen. *Moern* smyger sig till dörren och kikar försiktigt ut.

Caius Ludovicus Moern: (med gravlik stämma): *Erik XIV* anländer till camarillans sammanträde.

Abelard (reciterande Västgöotalagen): Faller kemist under bord, ligge ogill.

Caius Ludovicus Moern: Hör du *Tobias*, när skall du ge ut dina samlade skrifter?

Abelard (svävande på målet): När jag i dag gick förbi Justitiepalatset, satt *Justus* och matade foglarna. Han sade: Fan, si då ä så förbannat, att man måst mata di här småjävlarna, annorst sku di satarna ti svält ihjäl.

Caius Ludovicus Moern: Vet ni att kärstyrelsens ämbetsdräkt numera är nattrock?

Knupping: Bra symbol för deras tillstånd.

Alltmedan luften förmörkas av rök-moln stämman janitschar- och skarp-skyttekapellen sina instrument för att ge sin dagliga lilla cafeconcert. Då publiken i rökrummet ej är fulltalig, förflyttar man sig till amanuensrummet. *Erik XIV* rullar majestätiskt ner för trappan. Orkestern intonerar *Erik* den fjortondes kröningsmarsch:

Mel.: The march of the Duke of Marlborough.

När *Erik* i strid skulle draga melutamtamta, melutalianlej, när *Erik* i strid skulle draga han rådslog med *To-omas Melón*.

Jaså, han rådslog med *To-omas Melón*.

Ja, han rådslog med *To-omas Melón*.

Man väntade i camarillan melutamtamta. . .

man väntade i camarillan

men *Erik* kom inte dit.

jaså, *Erik* kom inte dit?

Nä, *Erik* kom inte dit.

Dess *Gemål* gick opp uti tornet

melutamtamta. . .

dess *Gemål* gick opp uti tornet

så högt som möjligt var.

Jaså, så högt som möjligt var?

Jo högre än möjligt var.

Dä träffade hon herr Grö-önstrand

melutamtamta. . .

Där träffade hon herr Grö-önstrand

som sade att *Erik* var ██████████¹

»Herrijesus, är *Erik* ██████████¹

»Jo, *Erik* är riktigt ██████████¹

¹ Censurerat.

Dramatis actus quintus.

Pars prima.

Klockan är 15.03. *Thomas Melón* avlägsnar sig för att vaka över *Erik XIV*:s säkerhet. Janitscharorkestern klämmar i för sultan och fosterland, och de som möjligen ännu sitta och hyckla, ryckas ofelbart ur *Minervas* armar.

Pars secunda.

Scenen densamma. Orkestern spelar fortfarande. Klockan är 16 slagen.

Fuss ger signal till allmänt avträde. Så småningom försvinner den ena efter den andra.

Pars tertia.

Klockan är 17. *Valdemar* anländer. På scenen råder en olycksbådande tystnad. Endast de små stadsmössen kila av och an im tiefen Keller, för att söka stilla sin matlusta med ett eller annat vinägg.

Nachspiel.

Scen I.

Jämmt tolv timmar ha gått sedan ridån gick upp för första akten.

Valdemar avgår.

Offe, *Abelard*, *Nunne* och *Augustus Blomstergren* komma för att intaga sitt aftonkaffe. Efter att ha suttit och kopplat av en timme, känna de sig nog starka att ge sig ut på den farliga och långa samt dessutom ansträngande resan hem.

Scen II.

Tiden har lidit fram till 21.01. Mörker. Tystnad. Eeendäst tåååånten är vaaaaaakën.

Bühnen und Vereinen gegenüber Manuscript alle Rechte vorbehalten. Bühnenvertrieb: Der Junge Bühnenvertrieb, Ralf Steyer Verlag, Leipzig S 3, Fockestr. 19.

Män bland intelligensen

(således icke kemister.)

Var finnes den man, som i utomäktenskapligt syfte ville stifta bekantskap med mig. Den som härå reflekterar bör besitta intelligens (för hankeiter icke nödvändigt) och godhet samt vara utrustad med ett ödmjukt sinne. Gärna av sydländskt ursprung.

oznob.

Födelsedagen.

(Sann berättelse ur livet.)

Det var en gång en gammal och ärevördig stad. Den låg vid en lika ärevördig och ärtsoppsskimrande idyllisk å. I den gamla och ärevördiga staden fanns det många lovande och idogt arbetande unga studenter, ty i densamma fanns förutom många andra nyttiga inrättningar också en akademi, med tillhörande kårlokal. Dessa trevliga och intelligenta forskare bemöttes förfärligt lumpet och avskyvärt av den kulturellt lågtstående infödda befolkningen, ty den usla hopen förtärdes av avund över deras djupa lärdom och upphöjda levnadsvisdom. Då de, följande de gamle grekers filosofiska läror, hängåvo sig åt dyrkan av antikens gudar såsom Bacchus m. fl., utsattes de för ohyggliga förföljelser från polisens, krögares och (o-) hyresvärdars sida.

Bland dessa trägna forskare fanns också en täck liten tärna, som bodde vid en grå, dammig gata i ett stort hus, bebott av ett otal låga själar. En dag fyllde den lilla tärnan år. Då ville hon begå högtidsdagen med en liten fest och bjöd några goda vänner hem — inte många, bara en 10—12 st. Efter som vännerna var snälla och trevliga människor, hämtade de med sig som presenter några käril av den dyrbara essens, som plögade offras åt den store guden Bacchus. De ädla filosoferna ägnade nu större delen av kvällen åt detta fromma värv och uppnådde snart ett tillstånd av helig extas. De sjöngo sina urgamla psalmer »Helangor», »Törsten ra . . .» m. fl. heliga sånger. Samvaron präglades av den hjärtliga andan som plägar känneteckna dylika upphöjda samfunds andaktsstunder de s.k. Bacchanalerna. Ritualens höjdpunkt nåddes, då översteprästen Lasse uppsteg på bordet bland offerkärnen och med helig andakt och patos i stämman mäsade hymnen »Ah, Wodka». —

I våningen under den, där denna stilla andaktsstund begicks bodde ett par varelser, uppfyllda av ondska och hat mot de ädla forskarna och deras leverne. Denna deras vrånga inställning tog sig uttryck i ett ständigt spionerande på De Upphöjda. Då de nu hörde tonerna av de fromma sångerna, klangen av offerdryckskrusen och fottrampet i ritualdansen, spetsade de öronen och uppfylldes av ett rått och osmakligt begär att åsamka sina fredliga och välvisa grannar all möjlig skada och avbräck i dessas lovliga värv. De illvilliga och ondskefulla drakarnas svarta fantasi satte genast av i sken och kokade ihop en massa infama lögner den ena värre än den andra, om de högsinnade

Skattkammarlorden.

*En man går kring på Kåren
så sirlig och så fin
pomadans doft i håren,
han vaktar kårens skrin.*

*Han lånar och procentar
med skick så fint och rart
och pengan sig förräntar
med samma lugna fart.*

*Hans kärlek här i livet
är flickor av familj
han snällt dem tar om livet
och dansar sin kadri lj.*

*Han närmast erotiken
i hjärtats skymda vrå
omhuldar akustiken
i samma takt också.*

och ädla forskarna och isynnerhet om vår stackars hjältinna, den dygdiga unga forskarinnan. Med denna djävulska hatsädd på sina klivna tungor smögo sig nidingarna nu till de övriga invånarna i det stora huset, utmålande för dem huru våra vänner förde ett syndfullt och liderligt leverne i allsköns ryslige och horribla laster, änskönt desse blott dygderikt renodlade och ömt vårdade ärohöjda, uråldriga traditioner från fornstora da'r. Resultatet av

denna vidriga »Greuelpropaganda» blev att en tjutande massa av lystna, schakallika figurer vältrade upp för trapporna till vår täcka unga hjältinnas enkla boning. —

De högsinnade forskarna hade nått den stora ritens höjdpunkt. Då — just då de sista tonerna förklungo av översteprästens magiska österländska sång — sönderskars den av offerdryckens ångor och rökelsen förtätade atmosfären av en brutal ringning på dörrklockan. Då de öppnade, befunno de sig öga mot öga inför den djuriskt skrånande hopen, vilken bröt ut i en förfärlig ström av de gräsligaste skymfningar mot de ädla forskarna, och isynnerhet blev det väna festföremålet överöst med hemska beskyllningar. Men i detsamma varnade den vördnadsvärde Översteprästen situationens allvar och inskred för att värna oskulden. Enär han och flere av hans trogne tillhörde det i allsköns magisk konst väl förfarna kemistskräet, flöt nu från deras läppar en så överväldigande kaskad av visdom, att den eländiga mobben av blott de uttalade formlerna upplöstes i atomer, medan dess onda själar som en svavelstinkande ström flöt ut genom närmaste kloak. — Ensam stod nu kvar i trappan, förkrossad bak en pelare, en ynkelig skepnad. Det var den kriminal-(= brottsliga)polis, som hopen tillkallat att utföra sitt bödelsverk, men som nu, bländad av den klara upphöjda visdomen, tillintetgjord tärdes av fåfängt hopp om att någongång få bli som en av dessa ouppnåeligt allvisa forskare.

Diverse.

Humanistiskt högt bildad ensam herre önskar sällskap vid kvällspromenader utan andra än platoniska syften i och för utbytande av tankar. Endast damer okänsliga för kemister besvära sig.

Brådslande svar till märket: Humanisticus.

Meddelande.

Äkta Mose-barn funnet i vassen nedanför Humanisticum av fil. mag. Gunvor Söderling.

Enligt hittills obekräftat rykte förljudes från initierade kretsar, att vid Statsvetenskapliga fakulteten vid Åbo Akademi komme att tillsättas en rörlig professur vid vars besättande kommer att iakttagas arvsföljd inom ätten Galdolin, n:o 245 i Adelskalendern.

Gula av blått blod.

Och Groggen, Gustav Adolf
stod upp uti vår sal
bröt av den långa tystnad
tog ljud och höll ett tal
åhörare omkring sig
han hade denna kväll:
Langhoff, von Wendt och Pipping,
Pedell, förlåt le Bell.

Och Groggen han tog ordet
och talte allvarsam:
»Gulnäbbarnas utveckling
går baklängs icke fram.
Det hopp vi byggt på Pipping
tycks ej fullbordat bli
och Wendten har förfallit,
le Bell är helt förbi.

Vi trott allt i det längsta
på uppenbarelsen,
men ärkenäbbet dröjer,
han har ej vist sig än.
Allt vildare mig synes
de gules därhusbrak,
det är för mig som 'grånad'
en högst betänkelig sak.»

Hurvida gulingarna
ett annat skick han gav
med dessa stolta orden
vet icke Kåren av.
På så stupida typer
ej biter någonting,
le Bell, von Wendt och Langhoff
samt därtill Knut Pipping.

Kungörelse.

Då, emedan och enär det synnerligen
ofta förekommit, att okunniga förevisare
av Humanistiska Fakultetens vid Åbo Akademi
hus, för det mesta dock kemi-studerande
(vad fan ha de förresten där att göra?)
tagit mig, eller exaktare uttryckt, min byst
i seminariet för gamla tidens historia,
för Sokrates, Sofokles, Caius Iulius Caesar
eller till och med för exrektor Johansson,
ber jag att få anmäla mitt synnerliga
misshag vid hot att annars avflytta till
en fredligare plats, förslagsvis professor
Homéns kabinett, eller till någon otillgänglig
sådan, t. ex. boktornet.

Givet i Åbo, den 30. IV. 1939.

Homeros

adress: Seminariet för gamla tidens historia.

Gulnäbbet gör sin första frack-entré på Kåren!

Kungörelse.

Då, emedan och enär diverse oskick
förekommit vid förevisandet af Humanistiska
Fakultetens vid Åbo Akademi Hus, göres härmed
veterligt, att när detta Hus förvisas av andra
än vid Fakulteten inskrivna, någon av mig
godkänd ordningsman bör medfölja för att
stäcka allt oskick och alla försök till sådana,
som för ett exempel vare sig toma vattenglas
ställning å golvet i hallen eller fulla. Anmälan
av besök och därvid jämnförbara företeelser
bör anges åt mig, mottagande i fakultets-
ärender å kansliet lördagar efter klockan 3
(tre).

Å kansliet den 30 april 1939.

Johannes Sundwall.

Humanistiska fakultetens Dekanus

Diverse.

Vi söka

tv. rika, ens. damer. De böra vara
harm. helgjut. kv. i en åld. av 20—25
år el. tvärtom, inneh. full esprit o. ngt
charm.

V. sv. t. d. bl. k. märk. sign. Folk.
Norm. o. Fred. Gram.

Ett demoniskt och ilmoniskt leende.

Att älska var hans hjärtas lust
och lika frött som snabbt hans val.
Han kom rakt från en månads dust
till Montgomerys bal.

Och sen han slarvat natten ut,
tog han sin Bibbis sko till slut,
och fyllde den med jaloväng,
och sade je vous aime!